

δὲ διὰ τὴν ἐντίλειον ὑπὸ τῶν ἀριστοτέχνων καὶ τοῦ Τιντορέτου αὐτοῦ, ἐξυμνοῦντος διηλεκτῶς τὴν ζωερὰν φαντασίαν καὶ τὸ μεγαλεπίθετον τοῦ Βασιλάκη.

Διὰ τὴν κοινότητα τοῦ Montagnana ἐποίησε τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος καὶ τοὺς ἱερούς προστάτας τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἐν Παδοῦ, ἐν τῷ ναῷ τῆς S. Maria in Vanzo, τοὺς μάρτυρας Σεβαστιανόν, Λαυρέντιον, Ἰουλιανόν καὶ Γεώργιον.

Διὰ τὴν ἐνορίαν Salò, εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ὀργάνου, τὸν Χαλκοῦν Ὅριον, τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου καὶ ἄλλας παραστάσεις· ἐν δὲ τῇ Ἐξέδρῳ ἐζωγράφησε μετὰ τοῦ Πάλμα ἐν τοιχογραφίᾳ τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Ἀποστόλων γύρωθεν, ἀφοῦ πρῶτον οὐ μόνον ἐστέδισεν, ἀλλὰ καὶ διεσκεύατε τοὺς πίνακας (cartoni) ὅλων ἐκείνων τῶν εἰκόνων, οὕτως ὥστε, εἰ καὶ ἔχουσι μῆκος ποδῶν 15, νὰ φαίνονται μικρόθεν φυσικοῦ μεγέθους.

Προϊόντα τῆς φαντασίας του εἰσὶν αἱ ζωγραφίαι ἐν Segiano, κώμη τῆς ἐπαρχίας Βικεντίας ἐν τῷ Παλατίῳ τοῦ Πατρικίου G. Aviano, εἰκονίζονται διαφόρους πράξεις τῆς Πηλκίως Διαθήκης.

Ἐπικναπτέροντες εἰς Ἑνετίαν, ἀπαντῶμεν καὶ ἄλλας ἐλασιγραφίας αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου (de Frati) καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου (de la Vigne).

Ἐδωρήσατο τῇ μονῇ τῆς S. Chiara τὴν ὠραίαν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ἐν τῷ Ἀγ. Δομινίκῳ ἐζωγράφησε τὸν Ἀγ. Ραϊμόνδον βλίνοντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐν δὲ τῷ Ἀγ. Βιταλίῳ, τὸν Εὐαγγελισμὸν μετὰ πολλῶν κοσμημάτων καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Ἐν τῷ τοῦ Ἀγ. Τρύφωνος καὶ Γεωργίου (Scuola dei Schiavoni) τὴν Ἀνάστασιν. Ἐν τῷ Ἀγ. Ζαχαρίας καὶ ἐν τῷ Ἀγ. Βερνάρδῳ (di Magano) φαίνονται τινὰ ἔργα αὐτοῦ.

Εἰργάζετο ἐπίσης πολλὰς εἰκόνας ἐν ἀποσταλῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὧν κυριώτεραι εἰσὶν·

Ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος σταλθεὶς εἰς Μαδρίτιον πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, ὅστις προσεκάλεσεν εἰς τὴν αὐλήν του τὸν Βασιλάκη, ἀλλ' οὗτος ἀπεποιήθη.

Πρὸς τὸν μαθητὴν του Ἐρρίκον Walchemberg εἰς Λύγούστην, τὴν εἰκόνα τῆς Ἀρτέμιδος λουομένης μετὰ τῆς Καλλιστεῦς, ἐν ἣ παρέστησε καὶ Νύμφης, τὸν θρίαμβον τοῦ Βάχχου ἐπὶ ὄχηματος σφομένου ὑπὸ Πάνθηρων καὶ ἐπομένων Βαχχιδῶν ἡγουσῶν κύμβαλα, τὸν γέροντα Σειληνόν ἐπὶ ὄνου μεθύοντα καὶ σπρηζόμενον ὑπὸ δούλων, τὸν Πᾶνα αὐλοῦντα καὶ πῆριξ παιδία παίζοντα.

Ἀπέστειλεν εἰς Λύγούστην τρεῖς μεγάλας εἰκόνας, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἐμφαίνει τὴν Ἐλένην καμιζομένην εἰς τὰ πλοῖα ὑπὸ τοῦ Πάριδος, καὶ ἄλλους στρατηγούς μακρόθεν φέροντας λάφυρα καὶ χρυσᾶ σκεύη· ἡ δὲ τὴν ἀρπαγὴν τῶν Σαβίνων γυναικῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ἡ ἀντίστασις κατὰ τῆς βίας εἶναι θλαυμασίως ἐκπεπρασμένη· καὶ τέλος τὴν Ἰουδήθ καρατομοῦσαν τὸν Ὀλοφέρνην.

Περὶνομεν ἐνταῦθα τὴν περιγραφήν τῶν ἔργων

τοῦ Βασιλάκη φθάσαντος ἤδη εἰς γηραιὰν ἡλικίαν καὶ μὴ δυναμένου νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν τέχνην. Μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς τύχης, δι' ὅ συνεταράσσετο ἡ ψυχὴ του καὶ ἐξηγείροντο τὰ πάθη του, περιπλάκεις εἰς τινὰ δίκην μετὰ τοῦ ζωγράφου Πάλμα, κατεδαπάνη τὸν καιρὸν καὶ τὸν πλοῦτόν του εἰς τὰ δικαστήρια. Συνελθὼν δὲ εἰς τρίτον γάμον καὶ βαρυνθεὶς ὑπὸ πολυκρίθμου οἰκογενείας, ἠναγκάσθη νὰ ἀσχολῆται εἰς πορισμὸν βίου μέχρι τῶν τελευταίων του ἡμερῶν. Παρέστησε τὴν οἰκιακὴν αὐτοῦ κατάστασιν διὰ χαριστάτης εἰκόνας, εἰς ἣν ἐξεικονίζετο αὐτὸς κρατῶν ἐπ' ὄμου τὴν σύζυγον, τὴν τροφὸν, τὸν θεῖον καὶ τὸν πρόγονόν του, τὰ ἐξώπρεια οὕτως εἰπεῖν· ἔλαγε δὲ ἀστείζόμενος πρὸς τοὺς φίλους του· «Τοῦτο εἶναι τὸ φορτίον τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ βαστάσω μέχρι θανάτου. Ὑπὲρ τὰ ἔσχατα δεινῆς πάσχων ὑπὸ ἀσθματος, προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 73 τῆς ἡλικίας του ἔτος, καὶ οὕτω ἐκόπη τὸ νῆμα τοῦ βίου του ἐν ἔτει 1629. Ἐτάφη δὲ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀγ. Βιταλίου, σπουδῇ καὶ ἐπιστάσει τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του Καρόλου Ριδόλφου, ὅστις εἶχε διδαχθῆ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς τῆς ζωγραφικῆς. Οὗτος συνέγραψε καὶ βιογραφίαν τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἠρξάνθημεν τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ παρούσῃ διατριβῇ.

Ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Βασιλάκη ἐξῆλθον ζωγράφοι· Ὁ Θωμάς Dolabella ἐκ Βελούνου μεταβάς εἰς τὴν αὐλήν του τῆς Πολωνίας Βασιλέως Σιγισμόνδου Γ', ὅπου εἰργάσθη ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον.

Ὁ ἐξ Λύγούστης Ἐρρίκος Walchemberg. Οὗτος ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του εἰργάζετο κατὰ τὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου του.

Ὁ Στέφανος υἱὸς τοῦ Βασιλάκη, ὅστις ὅμως ἀποβιώσκει εἰς ἀνωμαλίαν ἡλικίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειοποιηθῇ.

Ὁ Καμίλος Μαρπηγάνος Ἑνετός.

N. Σοφοκλῆς Καλούτσος.

ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΛΕΤΟΣ, Η ΡΙΝΗ.

Squalus Squatina ἢ Rina sive squalina.
Γαλ. Angelot, ἢ Angedemer. Ἴτ. Pesce Angelo.
Ἀγγλ. The monk, ἢ Angel-Fish.

—000—

Τὸν ἰχθὺν τοῦτον, καὶ τοὶ ἔχοντα πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Βατίδα καὶ τὰ Σελάχη, οἱ φυσιογράφοι κατέταξαν εἰς ἰδιαιτέραν τάξιν, ὀνομάσαντες ὡς ἐκ τοῦ σχήματός του, Θαλάσσιον Ἄγγελον, διότι πολλὰ ἔχει τὰ χαρακτηριστικὰ διαφέροντα τῶν ἄλλων.

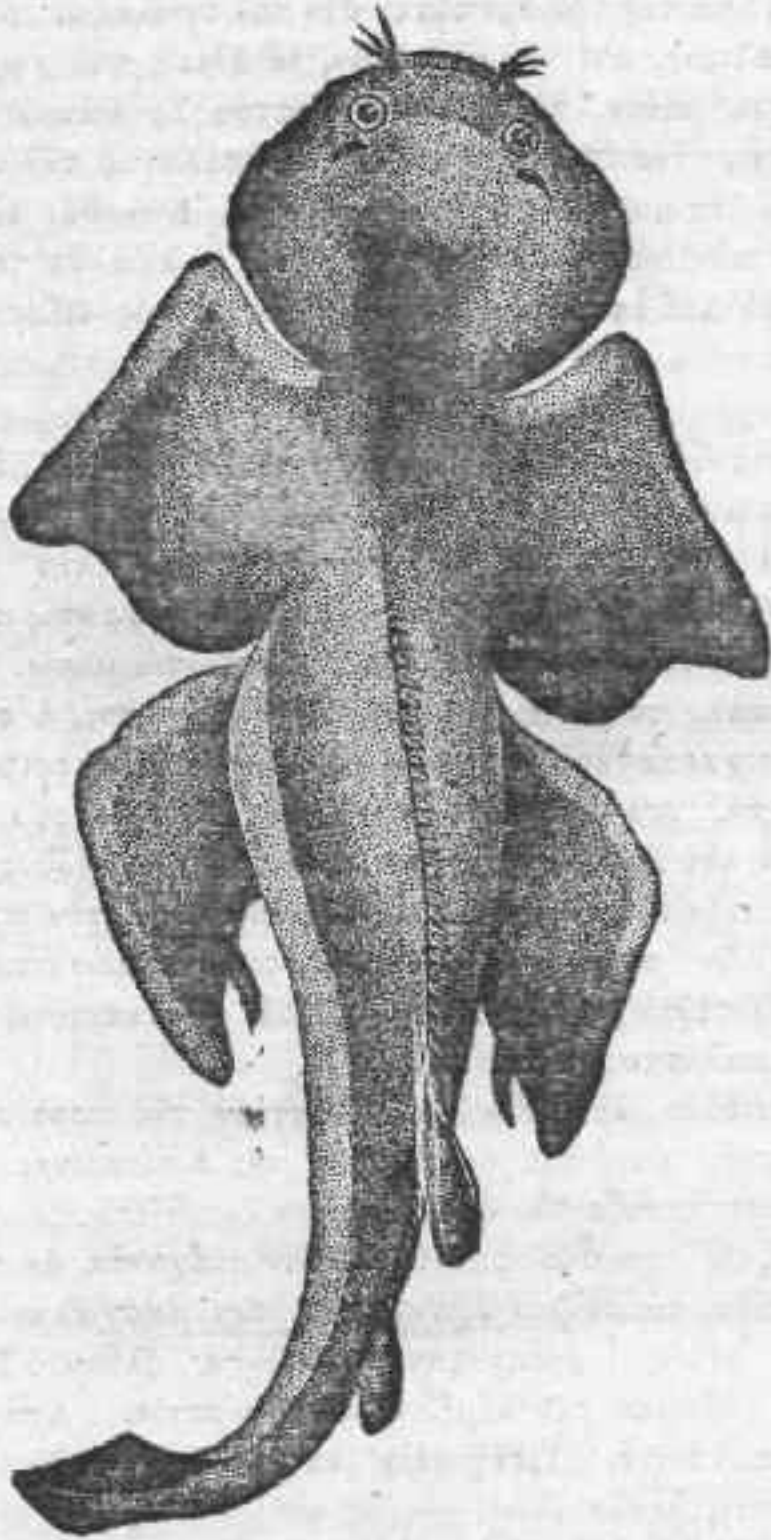
Κατοικεῖ ἐν ὅλῃ τῇ Μεσογείῳ ὡς καὶ ἐν τῷ Ἀρχτικῷ Ὠκεανῷ, ἀποκτᾷ δὲ μέγεθος μέχρι δώδεκα

δεκα Γαλλικῶν ποδῶν, καὶ ἀλιεύεται ἰδίως διὰ τὸ δέρμα του, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει πολὺ ὡς περὶ ἔλημα θηκῶν.

Τὰ πτερύγια τοῦ Θαλασσίου Ἀγγέλου εἶναι μεγάλῃ καὶ σχηματίζουσι γωνιώδη ἔντομην κατὰ τὸ μέτρον, εἰς τρόπον ὥστε φαίνονται, ὡς νὰ ἦσαν, ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστου μέρους. Καὶ ἡ μὲν ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια εἶναι λευκὴ, ἔχουσα περίξ φαῖον γύρον, ἡ δὲ ἐπιράνεια τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἰσὶ προσκεκολλημένα, ἔχει χρῶμα βαθύ λευκόφαιον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πτερύγια ταῦτα ὁμοιάζουσι πρὸς πτέρυγας πτηνοῦ, ἕνεκα τῆς ἐκτάσεως, τοῦ

σιαγῶνα ἰσχυρῶς ὀπλισμένον, ἀλλ' εὐχαριστεῖται εἰς βορὰν μικρῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποῖους ἀγρεύει μετ' ἡσυχίας, βυθίζων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα ἐν τῷ θαλασσίῳ πηλῷ καὶ κινῶν ἀδιακόπως τὰ γένηα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ ἰχθύς ἐκλαμβάνοντες ὡς σκώληκας καταλλήλους εἰς βορῶν, τρέχουσι πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ πίπτουσι αἴφνης εἰς τὸ στόμα τοῦ Θαλασσίου Ἀγγέλου. Ἡ πανουργία του αὕτη ὑπῆρχε γνωστὴ καὶ τοῖς παλαιοῖς, ὁ Ἀριστοτέλης μάλιστα ἀποδίδει αὐτῷ ἱκανότητα μεγαλητέρων τεχνασμάτων, ὡς τὸ νὰ λαμβάνῃ κατὰ θέλησιν τὸ χρῶμα τοῦ ἐνεδρευομένου ἰχθύος. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι δι' αὐτὸ οἱ ἄλιεῖς τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασαν αὐτὸν Ἀόχρον· ἀλλ' ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἄλλος τις εἶναι ὁ παρ' ἡμῖν λόγος ὀνομαζόμενος ἰχθύς, περὶ οὗ μάλιστα ἔγραψεν ὁ ἀξιότιμος ἰατρός Κ. Βούρος.

Ὁ ἰχθύς οὗτος εἶναι ὠτόκοκος· γεννᾷ δὲ ἑκάστοτε δώδεκα. Κατὰ τὸν Σουηίσι, οἱ ἄλιεῖς τοῦ ὠκεανοῦ ἀποδίδουσιν εἰς τὰ ὠὰ τοῦ Θαλασσίου Ἀγγέλου στυπτικὴν ἐνέργειαν κατὰ τῶν διαφρούων. Ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν τῶν χρόνων τοῦ Πλινίου παρηγγέλλετο ὁ Θαλάσσιος Ἀετός εἰς τὰς γυναῖκας, ὡς τοπικόν, πρὸς διατήρησιν τῆς στερεότητος τῶν μαστῶν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίζετα ἢ μεγαλὴ ἀνάπτυξις αὐτῶν.

Ῥίγη.

σχήματος καὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν, ἐδόθη εἰς τὸν ἰχθύν αὐτὸν τὸ ὄνομα Θαλασσίου Ἀγγέλου, ὡς ἐδόθη, τὸ τοῦ Θαλασίου Ἀετοῦ, εἰς τὸ εἶδος τῶν Σελαχῶν τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν ἐν τῷ προκλήθῃτι φυλλαδίῳ.

Τὸ στόμα τοῦ Θαλασσίου Ἀγγέλου κεῖται ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλῆς καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ ρύγχος, ὡς τῶν λοιπῶν ἰχθύων τοῦ εἴδους τούτου, οἱ δὲ ῥώθωνες καλύπτονται ὑπὸ ἐλαστικῆς μεμβράνης, ἥτις ἐκτεινομένη διαιρεῖται καὶ σχηματίζει εἶδος γενεῖων εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα τοῦ στόματος. Ὁ ἰχθύς οὗτος δὲν εἶναι ἀδὸνιδος, ἀν καὶ ἔχει τὴν

Ἐπαρχει ἐν Παρισίοις Ἐταιρεία λογιῶν, ἥτις βραβεύει διὰ χρηματικῆς χορηγίας τὰς συγγραφὰς αἰτινες σκοπὸν ἔχουσι τὴν βελτίωσιν τῶν ἠθῶν δι' ἐξιστορήσεως παραδειγμάτων ἀξίων μιμήσεως. Ἐκ τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο βραβευθεισῶν τοιούτων συγγραφῶν ἢ μᾶλλον διηγημάτων, εἶδομεν δύο, ἐξ ὧν μεταφράζοντες παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν συντομωτέραν. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι τῶνόντι ἠθικωτάτη καὶ συγχρόνως παθητικῆ· νέος τις ἑτοιμος νὰ νυμφευθῇ κόρην ἧς ἤρατο ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, χωρίζεται ἑκουσίως ἀπ' αὐτῆς, διότι ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἀποθνήσκων ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν φροντίδα τῆς συζύγου καὶ τῶν ὀρφανῶν του. Ἡ αὐταπάρνησις αὕτη ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὴν συνήθη ἐν Ἑλλάδι ἀρετὴν, καθ' ἣν ἀπέχουσι τοῦ γάμου οἱ ἀδελφοί, πρὶν ἢ ἀποκαταστήσωσι τὰς ἰδίας ἀδελφὰς, ὡσάκις μάλιστα στεροῦνται πατρός.

Ἴδου τὸ βραβευθὲν διήγημα·

—οοο—

ΠΕΤΡΟΣ.

—εεε—

Α΄.

Ἐπαρχει μικρά τις γωνία ἐν Γαλλίᾳ εἰς ἣν ὁσάκις μεταβήκω καὶ ἀρ' ἧς ὡσάκις ἀναχωρῶ ἐκ-